

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. B.,** zast. JUDr. Evou Fajtlovou, advokátkou se sídlem Mojžíškové 738/4, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 18. 7. 2006, č. j. 2835-06/06-1401-21, o propadnutí dopravního prostředku, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 341/2006 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Evy Fajtlové, advokátky se sídlem Mojžíškové 738/4, Ostrava, na nákladech řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2 904 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 21. 6. 2007, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 18. 7. 2006, č. j. 2835-06/06-1401-21, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Karviná (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 2. 2006, č. j. 636-04/06-1461-21, kterým bylo

vysloveno propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví žalobce, dodávkového vozidla Renault Master 2.5 DCI.

Stěžejní spornou otázkou v projednávané věci je posouzení, zda součástí správní úvahy při rozhodování o propadnutí dopravního prostředku ve smyslu ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o spotřebních daních"), musí být hodnocení zavinění či míry účasti vlastníka předmětného dopravního prostředku na přepravě vybraných výrobků.

II. Relevantní skutkové okolnosti projednávané věci

Dne 24. 10. 2005 celní úřad provedl dle ustanovení § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních kontrolu dopravního prostředku ve vlastnictví žalobce. Jednalo se o dodávkové vozidlo Renault Master, které řídil J. K. (dále jen „kontrolovaná osoba"). Při kontrole dokladů a ložné plochy vozidla bylo celním úřadem zjištěno, že se v něm nachází celkem 2 200 litrů čiré kapaliny se specifickým zápachem po ethanolu, přičemž tyto výrobky byly dopravovány bez příslušných dokladů.

Jelikož vzniklo důvodné podezření, že se jedná o dopravu vybraných výrobků ve větším množství, než je uvedeno v ustanovení § 4 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních, celní úřad vyzval kontrolovanou osobu, aby dle ustanovení § 5, § 6, § 26 a § 30 zákona o spotřebních daních prokázala, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné nebo prokázala způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně. Vzhledem k tomu, že kontrolovaná osoba tyto skutečnosti neprokázala, celní úřad vydal dne 25. 10. 2005 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, č. j. 30241-02/05-1461-032, a téhož dne pod č. j. 30241-03/05-1461-32, rozhodnutí o zajištění dodávkového vozidla Renault Master.

Následně celní úřad rozhodnutím ze dne 17. 2. 2006 vydal rozhodnutí o propadnutí předmětných výrobků a samostatným rozhodnutím z téhož dne, č. j. 636-04/06-1461-21, uložil též propadnutí předmětného dopravního prostředku ve vlastnictví žalobce. V odůvodnění rozhodnutí o propadnutí vozidla celní úřad konstatoval, že v rámci řízení bylo prokázáno naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona o spotřebních daních, tj. s vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. a) a b) zákona o spotřebních daních, kontrolovaná osoba ani dodatečně hodnověrným způsobem neprokázala zdanění předmětných výrobků a vlastník dopravního prostředku je celnímu úřadu znám. V závěru odůvodnění celní úřad uvážil, že k vyslovení propadnutí dopravního prostředku přistoupil vzhledem k hodnotě zajištěného vozidla, která byla ve vzájemném poměru k celkové výši daňového úniku vyčísleného částkou 485 056 Kč.

Žalobce se shora uvedeným rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, v němž namítal, že předmětné vozidlo, jehož propadnutí celní úřad uložil, nebylo ve vlastnictví osoby, která byla celním úřadem kontrolována a která vybrané výrobky neoprávněně převážela. Žalobce uvedl, že na základě oprávnění k provozování podnikatelské činnosti a řádně uzavřené nájemní smlouvy pronajal předmětné vozidlo společnosti F-Trans, a tedy nemohl předpokládat, že v jeho vozidle budou vybrané

výrobky převáženy v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem o spotřebních daních. Dále poukázal na skutečnost, že propadnutí dopravního prostředku je druhem sankce, trestem, jehož uložení přichází v úvahu pouze tehdy, je-li prokázána příčinná souvislost mezi podmínkami, za kterých vozidlo propadne státu, a jednáním vlastníka vozidla. Proto skutečnost, že J. K. (kontrolovaná osoba) převážel vybrané výrobky bez patřičných dokladů, nelze žalobci přičítat k tíži.

Stěžovatel se s výše uvedenými námitkami neztotožnil a rozhodnutím ze dne 18. 7. 2006, č. j. 2835-06/06-1401-21, odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že hypotéza právní normy, tj. právní skutečnosti, s nimiž dotčená právní norma (§ 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních) spojuje zásah do subjektivních práv třetích osob, včetně vlastníka dopravního prostředku, byly v posuzovaném případě naplněny a náležitě prokázány. Stěžovatel uvedl, že žalobce v podaném odvolání nezpochybňoval, že by vybrané výrobky nebyly dopravovány předmětným dopravním prostředkem, a i druhá podmínka k vyslovení propadnutí vozidla byla splněna, neboť vlastník vozidla byl celnímu úřadu znám. Námitku žalobce týkající se povinnosti správních orgánů zkoumat příčinnou souvislost mezi jednáním vlastníka vozidla a podmínkami pro propadnutí dopravního prostředku stěžovatel posoudil tak, že povinnost stěžovatele vést v tomto směru důkazní řízení nelze z textu dotčeného zákonného ustanovení dovodit, a tedy propadnutí dopravního prostředku je celní úřad (při splnění předpokladů obsažených v ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních) oprávněn vyslovit bez ohledu na práva třetích osob, včetně známého vlastníka.

III. Posouzení věci krajským soudem

Žalobce napadl rozhodnutí stěžovatele žalobou u krajského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal neexistenci přímé a vědomé účasti na dopravě vybraných výrobků bez průvodních dokladů, neboť vozidlo pronajal na základě řádně uzavřené smlouvy společnosti F-Trans. Žalobce zdůraznil, že podle ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních neexistuje zákonná povinnost celních orgánů vždy rozhodnout o propadnutí dopravního prostředku, a celní orgány proto mají hodnotit veškeré okolnosti případu tak, aby nedošlo k újmě na právech třetích osob. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že v rozhodnutí celního úřadu i stěžovatele absentuje úvaha o příčinné souvislosti mezi jednáním vlastníka dopravního prostředku a škodlivým následkem, která nepochybně nemohla být v souzené věci dána, neboť vlastník nevěděl a ani nemohl vědět, že dopravní prostředek, který byl předmětem pronájmu, bude použit k nezákonné dopravě vybraných výrobků.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve svém rozhodnutí přisvědčil námitce žalobce poukazující na nedostatek úvahy správních orgánů obou stupňů ohledně zavinění či míry účasti žalobce na přepravě vybraných výrobků. V této souvislosti poukázal na znění ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních, dle kterého jsou celní ředitelství nebo celní úřad „*oprávněny*“ uložit propadnutí vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval. Z uvedeného „*oprávnění*“ (a nikoli povinnosti) dle názoru krajského soudu vyplývá, že rozhodnutí celních orgánů o tom, zda přistoupí nebo nepřistoupí k uložení propadnutí vybraných výrobků či

dopravního prostředku, je předmětem správního uvážení, v jehož rámci musí být vyhodnoceny veškeré okolnosti případu, a tedy i otázka účasti vlastníka propadávající věci na jednání, v němž byl shledán rozpor se zákonem. Stěžovatel však, veden odlišným právním názorem, s nímž se krajský soud neztotožnil, ke správnímu uvážení o míře účasti žalobce na jednání, v němž bylo shledáno porušení zákona o spotřebních daních, vůbec nepřistoupil a v napadeném rozhodnutí tak chybí jakákoli úvaha, proč (kromě výslovných požadavků dle § 42 odst. 11 citovaného zákona) stěžovatel propadnutí dopravního prostředku uložil. Na základě těchto úvah krajský soud žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel předně namítá, že napadené rozhodnutí krajského soudu je stiženo nepřezkoumatelností ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z něj není jednoznačně patrné, jaký závěr krajský soud ve vztahu k posuzované věci učinil. Z napadeného rozhodnutí není možno dle názoru stěžovatele jednoznačně dovodit, zda důvodem, pro který krajský soud zrušil jeho rozhodnutí, bylo překročení mezí správního uvážení stěžovatele, který se v předcházejícím řízení nezabýval otázkou vědomé účasti vlastníka a míry jeho zavinění na protiprávním jednání spočívajícím v přepravě vybraných výrobků; či zda tímto důvodem byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu, který v napadeném rozhodnutí nepřímo definoval meze správního uvážení stěžovatele pro uložení propadnutí vozidla, a to jako povinnost zkoumat míru účasti žalobce (vlastníka dopravního prostředku) na jednání, v němž byl shledán rozpor se zákonem. Stěžovatel v dané souvislosti namítá, že takovouto povinnost mu zákon o spotřebních daních v ustanovení § 42 odst. 11 jako předpoklad pro uložení propadnutí dopravního prostředku neukládá, a dále poukazuje na skutečnost, že uvedený postup soudu má ve svém důsledku za následek nahrazení úvahy správního orgánu vlastní úvahou soudu. Stěžovatel je v této souvislosti naopak přesvědčen, že jasným výstupem realizované správní úvahy celních orgánů je příměr propadnutí předmětného vozidla k výši nelegálně vzniklého daňového úniku. Nad to stěžovatel poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru vzal stěžovatel námitku týkající se posouzení míry zavinění žalobce na daňovém deliktu ve vztahu k propadnutí vozidla v doplnění svého odvolání zpět, a krajský soud tedy na základě žaloby akceptoval námitku žalobce, která ani neměla být dle vůle žalobce obsahem přezkoumání v odvolacím řízení.

V neposlední řadě stěžovatel poukázal na skutečnost, že v řízení před krajským soudem vznesl požadavek na konání jednání, ke kterému však nedošlo, a stěžovatel z této skutečnosti dovozuje zkrácení na svých právech spočívající v účasti na řádném jednání soudu. Stěžovatel proto ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření s kasačními námitkami stěžovatele neztotožnil a setrval na svém názoru, že správní úvaha celních orgánů měla být vedena výsledky zjištění vztahu vlastníka k samotným přepravám. Stěžovatel se dle žalobce těmito úvahami nezabýval, a krajský soud mu proto absenci této úvahy oprávněně vytkl. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že zbavení vlastnického práva vlastníka věci má sankční povahu, a pokud úvaha účasti vlastníka propadnuté věci na přepravě ve správním rozhodnutí obsažena není, zbavil správní orgán dopravního prostředku jeho vlastníka v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, a to bez ohledu na výklad ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona o správě daní.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci je předmětem sporu aplikace ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona o spotřebních daní, které stanoví, že celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, je celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s podáním kasační stížnosti předložil ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky dne 3. 11. 2008 Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona o spotřebních daních v části týkající se uložení propadnutí dopravního prostředku vlastníku jako osobě odlišné od kontrolované osoby v případě, kdy je celnímu úřadu znám. Ústavní soud nálezem ze dne 12. 12. 2012 pod sp. zn. Pl. ÚS 31/08 (dostupné na http://nalus.usoud.cz) návrh zdejšího soudu zamítl s odůvodněním, že napadené ustanovení je možné vyložit ústavně konformním způsobem. Uvedl, že *„naplnění podmínky, že osoba, která dopravní prostředek vlastní, je celnímu orgánu známa, nezavazuje tento orgán k vyslovení propadnutí dopravního prostředku. Uvedená podmínka představuje pouhou condicionem sine qua non, spočívající v tom, že vyslovit propadnutí dopravního prostředku nelze vůči neznámému jeho vlastníku.“* K tomu dodal, že *„Ústavní soud vychází ze zásady, že správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou a nikoliv naopak aplikací dispozic právních norem s kasuistickými hypotézami. (...) Je evidentní, že propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby má především sankční charakter a ve vztahu k zajištění úhrady případného daňového nedoplatku je nelze ústavně konformně vyslovit bez toho, že by bylo zjištěno zavinění vlastníka dopravního prostředku směřující ke spáchání daňového*

deliktu. Opačný výklad by popíral i obecnou právní zásadu nullum crimen sine lege, kterou lze analogicky vztáhnout i na věc souzenou před navrhovatelem.“ Závěrem Ústavní soud konstatoval, že „*bez jakékoli prejudice tak přiléhavě nastínil další postup v řízení před celními orgány ve svém kasačním rozsudku krajský soud, jehož postup shledává Ústavní soud plně ústavně konformním.*“

Ze shora uvedených závěrů Ústavního soudu vycházel Nejvyšší správní soud při hodnocení kasačních námitek stěžovatele. Stěžejní námitkou stěžovatele byl nesouhlas se závěry krajského soudu, který vytkl stěžovateli absenci správní úvahy spočívající v hodnocení míry účasti vlastníka dopravního prostředku (žalobce) na spáchání daňového deliktu. Ústavní soud v této souvislosti jednoznačně vyslovil názor, že správní orgán je povinen ústavně konformním výkladem zákona zabránit tomu, aby případně nedošlo k vyslovení propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby, která se na spáchání deliktu nikterak nepodílela, neboť propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby má především sankční charakter a ve vztahu k zajištění úhrady případného daňového nedoplatku je nelze ústavně konformně vyslovit bez toho, že by bylo zjištěno zavinění vlastníka dopravního prostředku směřující ke spáchání daňového deliktu. Krajský soud tedy ve svém rozsudku učinil zcela správný závěr, jestliže jako nepřezkoumatelné označil rozhodnutí stěžovatele, který se zaviněním vlastníka dopravního prostředku vůbec nezabýval a svoji správní úvahu svědčící pro uložení propadnutí vozidla omezil pouze na přihlédnutí k výši daňového úniku a naplnění hypotézy předmětného zákonného ustanovení. Lze tedy uzavřít, že stěžovatel jednoznačně pochybil, jestliže se bez dalšího odmítl zabývat námitkou žalobce týkající se míry jeho účasti na daňovém deliktu.

Zdejší soud se nemůže ztotožnit ani s argumentací stěžovatele, že žalobce svoji námitku spočívající v apelu na hodnocení jeho účasti na daňovém deliktu vzal zpět. Nejvyšší správní soud z obsahu žalobcem podaného odvolání a jeho doplnění ověřil, že žalobce zpětvzetí předmětné námitky neučinil, naopak pouze reagoval na výzvu stěžovatele vydanou dle ustanovení § 48 odst. 5 zákona o správě daní, na základě které měl žalobce odkázat na konkrétní právní předpis, který stanoví jako podmínku k vydání rozhodnutí o propadnutí dopravního prostředku dle ustanovení § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních prokázání příčinné souvislosti mezi jednáním vlastníka dopravního prostředku a deliktním nakládáním s vybranými výrobky. Z obsahu žalobcem podaného doplnění jeho odvolání vyplývá, že pouze uvedl další argumentaci týkající se citovaného ustanovení zákona o správě daní, z podání nelze v žádném případě dovozovat, že by nadále netrval na podaných odvolacích námitkách. Nejvyšší správní soud nad rámec této kasační námitky konstatuje, že výzva k doplnění odvolání, kterou stěžovatel opřel o absenci náležitostí dle ustanovení § 48 odst. 4 písm. d) a e) zákona o správě daní, tj. „*uvedení rozporu s právními předpisy či skutkovým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí*“ a „*návrh důkazních prostředků k tvrzením v odvolání uvedeným, není-li odvoláním namítán rozpor s právními předpisy*“, v projednávané věci nebyla na místě. Žalobce již v odvolání zcela jednoznačně polemizoval s aplikací ustanovení § 42 odst. 11 písm. b) zákona o spotřebních daních bez toho, že by celní úřad vzal v úvahu jeho účasti na daňovém deliktu, tedy poukazoval na nedostatečnost správního uvážení celního úřadu při rozhodování o propadnutí předmětného vozidla ve vlastnictví žalobce. Pokud tedy stěžovatel z doplnění odvolání žalobce dovozuje, že alternativním

výkladem ustanovení § 42 odst. 11 zákona, který v doplnění odvolání žalobce nabídl, vlastně vzal žalobce svoji původní námitku zpět, jedná se pouze o důsledek požadavků jím vydané výzvy k doplnění náležitostí odvolání. Nejvyšší správní soud proto uvedenou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, jelikož z něj dle jeho názoru nelze jednoznačně dovodit, zda důvodem, pro který krajský soud zrušil jeho rozhodnutí, bylo překročení mezí správního uvážení stěžovatele, který se v předcházejícím řízení nezabýval otázkou vědomé účasti vlastníka a míry jeho zavinění na protiprávním jednání spočívajícím v přepravě vybraných výrobků; či zda tímto důvodem byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele se pohybuje na samé hranici mezi nepřezkoumatelností a nezákonností spočívající v překročení mezí správního uvážení. Uvedené dvě kategorie důvodů vedoucí ke zrušení správního rozhodnutí spolu mohou v některých případech (tak, jako je tomu v projednávané věci) velmi úzce souviset. Z rozsudku krajského soudu nicméně jednoznačně vyplývá, že důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele spatřoval ve zcela chybějící úvaze o vazbě účasti žalobce na daňovém deliktu a uložení propadnutí předmětného vozidla, a rozhodnutí stěžovatele označil z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že chybějící správní uvážení je způsobilé založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 5 As 61/2006 - 126), krajský soud proto nepochybil, jestliže žalobou napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným. V kontextu shora citovaného nálezu Ústavního soudu ve správním rozhodnutí musí být obsažena přezkoumatelná úvaha o tom, jak stěžovatel ústavně konformním způsobem aplikoval ustanovení o uložení propadnutí dopravního prostředku a jak hodnotil míru účasti žalobce na daňovém deliktu. Jestliže předmětná úvaha v rozhodnutí stěžovatele zcela chybí a v souladu se závěry Ústavního soudu je její přezkoumatelné provedení celními orgány předpokladem ústavně konformního výkladu sporného ustanovení zákona o spotřebních daních, nelze se v daném případě ztotožnit s argumentací žalovaného o nahrazení správního uvážení stěžovatele vlastní úvahou krajského soudu.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel dále namítal, že byl v důsledku nenařízení jednání ve věci zkrácen na svých právech. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2010, č. j. 2 As 47/2009 - 92, uvedl, že *„ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., je lex specialis ve vztahu k ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. To znamená, že vyjádří-li účastník řízení svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, avšak soud shledá takové vady řízení před správním orgánem (zahrnujíc v to i případy nepřezkoumatelnosti rozhodnutí), které jej opravňují k postupu podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., není povinen jednání nařizovat a věc rozhodne bez jednání. Uvedené platí obdobně v případě zjištěné nicotnosti napadeného správního aktu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).“* Jak zdejší soud uvedl již výše, krajský soud nepochybil, jestliže rozhodnutí stěžovatele označil za nepřezkoumatelné; nebyl tudíž ani povinen v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s. ve věci nařizovat jednání. Stěžovatel v kasační stížnosti navíc ani neuvedl konkrétní důvody, které by odůvodňovaly nezbytnost nařízení jednání. Citované

ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přitom soudu zrušit napadené správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání obecně umožňuje. Nejvyšší správní soud se proto s námitkou stěžovatele neztotožnil.

VI. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, žalobce má proto proti němu právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Tyto náklady byly tvořeny náklady na právní zastoupení ve výši 2 100 Kč za 1 úkon právní služby podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2010 (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 8. 2007), a náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy 2 400 Kč. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že JUDr. Eva Fajtlová je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla náhrada nákladů řízení navýšena o 21 %, tedy 504 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), celkem tedy 2 904 Kč. Uvedená částka bude vyplacena žalobci k rukám jeho zástupkyně, JUDr. Evy Fajtlové, advokátky se sídlem Mojžíškové 738/4, Ostrava, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu